

POSTANOWIENIE

20 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 20 listopada 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa P. K. i M. K.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z 10 maja 2024 r., I ACa 1876/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Bank spółki akcyjnej w W. na rzecz P. K. i M. K. po 2700 złotych kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia Bank spółce akcyjnej w W. do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Pozwany Bank S.A. w W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 10 maja 2024 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wobec

zastosowania przez Sąd Apelacyjny dyspozycji art. 385¹ § 1 k.c. do umowy kredytu *stricte* dewizowego (walutowego), z całkowitym pominięciem charakteru umowy, jej specyfiki, jak również wyłącznie fakultatywnego charakteru postanowień spłaty kredytu, które w toku postępowania zostały uznane za abuzywne, co stoi w całkowitej sprzeczności z wyrokiem Sądu Najwyższego z 9 października 2020 r., III CSK 99/18, wydanym w sprawie, w której przedmiotem oceny była umowa kredytu, tożsama co do treści stanowiących podstawę orzekania, jak umowa kredytu występująca w niniejszej sprawie (zawarta według tego samego wzorca stosowanego przez pozwanego), oceniona przez Sąd Najwyższy jako typowa umowa o kredyt walutowy i nie zawierająca niedozwolonych postanowień umownych.

W odpowiedzi na skargę powodowie wnosili o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia SN: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie SN z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Po pierwsze, z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w ogóle nie wynika, jakie przepisy miałyby zostać naruszone przez Sąd Apelacyjny w sposób kwalifikowany. W skardze kasacyjnej nie zostały w tym kontekście wskazane żadne przepisy (s. 5-10 skargi). Stwierdzenie, że ocena umowy dokonana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku „pozostaje w sprzeczności

z poglądami Sądu Najwyższego wyrażonymi w wyroku z dnia 9 października 2020 r., III CSK 99/18” nie jest wystarczające do przyjęcia, że doszło do kwalifikowanego naruszenia bliżej nieokreślonych przepisów.

Po drugie, walutowy charakter umowy nie wyklucza przecież możliwości zawarcia w niej niedozwolonych postanowień umownych. Artykuł 385¹ § 1 k.c. znajduje zastosowanie do oceny postanowień wszystkich umów zawieranych między przedsiębiorcą a konsumentem oraz niektórych umów zawieranych w obrocie obustronnie profesjonalnym (art. 805 § 4 k.c.). Nawet zatem udzielenie kredytu w walucie obcej nie wyłącza zastosowania do oceny takiej umowy art. 385¹ k.c. Nie sposób więc mówić o naruszeniu art. 385¹ k.c. tylko z tej przyczyny, że został zastosowany w odniesieniu do kredytu udzielonego – jak twierdzi skarżący – w walucie obcej.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania, a stosownie do art. 98 § 1, 1¹ i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych obciążył skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

(D.Z.)

r.g.